

La finestra oberta

FRANCESC RODRIGUEZ

Qui dia passa, any empeny

La gent està cansada. Cansada de la crisi, de les vagues, de no trobar feina, dels polítics, de discursos buits de contingut i de veritats amagades. Està tipa de juraments, de promeses –els més grans encara recorden aquells temps en què no en calien de juraments ni de promeses, en què quan algú et donava la se-

va paraula significava haver signat el contracte més segur. No sé si encara creu en alguna cosa, però segurament ja no creu en ningú. Han estat massa les mentides que ha hagut de suportar. Al final acaba per no creure ni en ella mateixa, ni en la seva capacitat per fer front a la situació.

La gent cerca solucions i no en troba. Ni per al petit problema ni per a la qüestió més transcendental. I es desanima. Acaba acceptant, resignada, de que la dita «qui dia passa, any empeny» haurà de regir la seva vida. Tanmateix, alguns –massa pocs– diuen que ja n’hi ha prou i goosen reaccionar. Però es troben amb que la seva reacció és utilitzada pels poders, fàctics i no fàctics, per amagar, per desviar l’atenció, per crear il·lusions individuals o col·lectives, que fan que quedin en un segon terme qüestions més greus i immediates. I, és clar, es tornen a sentir decebuts, a més de manipulats. I la situació es comença a convertir en preocupant i, potser, perillosa. Les

radicalitzacions s’agreugen, els extremismes afloren i la raó deixa de ser present en algunes decisions.

El ciutadà sol ser molt sofert, però tot té un límit. Manar, governar,

vol dir decidir – amb el risc d’equivocar-se. Si la decisió equivocada s’ha pres de bona fe i buscant l’interès general, és ben segur que podrà ser acceptada –pitjor és no decidir. Si obeeix a altres motius, o si ve provocada per la filosofia del «qui dia passa, any empeny», la reacció pot ser incontrollable.

A l’avenç de resultats de l’enquesta de setembre del Centre d’Investigacions Sociològiques d’Espanya, el principal problema que consideren els ciutadans és l’atur i el segon els de caire econòmic. El tercer lloc l’ocupa la classe política. ≡